

In memoriam

Skaudi netektis

Lietuvos buhalterinės apskaitos specialistai ir žemės ūkio darbuotojai su giliu liūdesiu sutiko skaudžią žinią – 1999 m. balandžio 15 d. po sunkios ligos mirė profesorius habilituotas daktaras ilgametis Lietuvos žemės ūkio universiteto Apskaitos ir finansų katedros vedėjas Kazys Pučinskas.

K. Pučinskas gimė 1930 m. rugpjūčio 17 d. Skuodo rajono Kulakių kaime.

Nuo 1947 m. iki 1975 m. dirbo buhalteriu ir vyriausiuoju buhalteriu įvairiose žemės ūkio įmonėse ir organizacijose.

1966 m. Lietuvos žemės ūkio akademijoje įgijo buhalterio ekonomisto kvalifikaciją. 1968–1970 m. mokėsi Maskvos valstybinio M. Lomonosovo universiteto neakivaizdinėje aspirantūroje: 1970 m. apgynė kandidato, o 1985 m. – daktaro (habilitacijos) disertaciją.

1975–1988 m. Apskaitos ir atskaitomybės automatizavimo mokslinio tyrimo institute dirbo vyriausiuoju projekto konstruktoriumi, skyriaus ir sektoriaus vedėju. Jis buvo Lietuvos žemės ūkio įmonių buhalterinės apskaitos automatizavimo pradininkas.

Nuo 1987 m. pradėjo dirbti LŽŪA Apskaitos ir finansų katedros profesoriumi, 1988 m. išrinktas katedros vedėju, juo dirbo iki pat mirties. 1988 m. K. Pučinskui suteiktas profesoriaus pedagoginis mokslo vardas.

Integruojant užsienio patyrimą į Lietuvos apskaitos sistemą, profesorius dalyvavo

tarptautinėse konferencijose Danijoje, Vokietijoje, stažavosi Švedijoje ir Danijoje.

Plati K. Pučinsko mokslinė veikla – parašė 29 knygas (iš jų 26 su bendraautoriais) ir pasiskelbė 134 mokslinius ir mokslo populiarinimo straipsnius.

Jo vadovaujamoje katedroje parengtos ir apgintos penkios mokslų daktaro disertacijos. K. Pučinskas buvo Lietuvos buhalterių ir auditorių asociacijos kolegijos narys, Lietuvos mokslo ir studijų fondo valdybos narys, Latvijos žemės ūkio universiteto tarybos narys ekspertas, 15 doktorantūros komitetų pirmininkas arba narys VDU, KTU ir aštuonių doktorantūros komitetų pirmininkas LŽŪU, šio universiteto tarybos narys.

Labai svarbus profesoriaus indėlis pritaikant naują buhalterinės apskaitos tvarką (nuo 1994 m.) žemės ūkio įmonių apskaitai. Kartu su kitais katedros dėstytojais jis dirbo platų mokslo tiriamąjį darbą ir rengė rekomendacijas, surašė šakinę žemės ūkio įmonių atskaitomybę, pritaikytas sąskaitų planas. Tai palengvino žemės ūkio įmonėms pereiti prie naujosios apskaitos sistemos.

Paskutiniu laiku profesorius vadovaujant nagrinėtos visai naujos mūsų šalyje mokslinės temos: ūkininkų ir kitų žemės ūkio įmonių atskaitomybės pertvarkymas pagal Europos Sąjungos reikalavimus; ekologinės veiklos apskaitos sistema; bepopierinė apskaitos

technologija tvarkant apskaitą kompiuteriais ir kitos.

K. Pučinskas aktyviai dalyvavo ne tik mokslinėje, bet ir praktinėje veikloje. Seminaruose skaitė paskaitas tema „Naujosios apskaitos diegimo žemės ūkio įmonėse metodiniai ir praktiniai klausimai“, be LŽŪU, dar ir 28 rajonuose (1994–1995 m.)

Profesorius dažnai buvo kviečiamas į Lietuvos Respublikos Seimo Finansų ir biudžeto komitetą bei Finansų ministeriją pareikšti nuomonę dėl rengiamų apskaitos ir audito įstatymų bei poįstatyminių aktų.

Jis daugkartinis LŪPP dalyvis, apdovanojamas keturiais šios parodos sidabro bei bronzos medaliais už ekonomišką darbo organizavimą ir apskaitos automatizavimą, Lietuvoje vykusio ekonomišką darbų organizavimo konkurse „Ieškome rezervų“.

Atlikti tokį didelį praktinį bei mokslinį ir pedagoginį darbą, kiekvienas suprantame, reikėjo atiduoti daug jėgų, atsakyti laisvalaikio ir atostogų. Profesoriaus darbas ir mokslinė veikla – geras ir pamokantis bei skatinantis pavyzdys studentams ir jaunesiems mokslininkams. Ir svarbiausia, kad viskas pasiekta dirbant savarankiškai, mokantis neakivaizdžiai. Tam reikėjo ir ryžto, ir ištvermės, ir didelių gabumų.

Ilgus metus vadovaudamas didžiausiai universiteto katedrai, profesorius subūrė darnų ir darbštų kolektyvą. Daugelis mokslo tiriamųjų darbų dirbta viso kolektyvo pastangomis.

Palydint artimą žmogų į paskutinę poilsio vietą dažnai sakoma, kad jis buvo geras, kuk-

lus, paprastas, nuoširdus ir principingas. Apie velionį tai sakėme jam esant gyvam.

Profesorius kiekvienam padėdavo, skatino, patarė ir konsultavo rengiant mokslinį darbą, tėviškai rūpinosi aspirantais ir studentais.

Pasiekęs aukštą mokslinį pripažinimą, tikrai nerodė savo pranašumo, nesipuikavo, jam visi buvo lygūs. Tai nebuvo dirbtinis mandagumas, bet paprastas ir nepagražintas elgesys.

Profesorius buvo išdidus ir principingas, siekdamas užsibrėžto tikslo, nenusileido ir nepataikavo „aukštai sėdintiems“. Nesivaikydamas šiuolaikinės mados, sugebėjo įtikinti ir Žemės ūkio, ir Finansų ministerijų vadovaujančius apskaitos darbuotojus iš dalies palikti žemės ūkio įmonėms labiau suprantamą apskaitos sistemą ir atskaitomybės formas, dėl ko sulaukė net šmeižiančių ir įžeidžiančių skundų, kad laikomasi pasenusios socialistinės apskaitos sistemos. Tai buvo skaudūs ir neteisingi vertinimai, bet profesorius nepakeitė savo nuostatos. Tvirtas žmogaus išdidumas pasireiškia ne išpuikimu ir silpnesnių už save skriaudimu, o ginant savo principus ir nuostatas prieš galingesnius už save.

Skaudi profesoriaus netektis visiems jį pažinojusiems. Asmeninis jo pavyzdys ir nuveikti darbai ilgai išliks bendradarbių, jį pažinojusių ir buvusių studentų atmintyje, yra pasakata tęsti jo pradėtus darbus, sekti jo darbštumo pavyzdžiu.

Tai būtų tinkamiausia ir nuoširdžiausia pagalba velionio atminimui.

Prof. Kostas Valužis